

Zdaj ga obstopijo velikani in milo prosijo: „Ljubi cigan, dragi brate, daj si kaj dopovedati! Damo ti bivolov meh poln zlatov, samo glej, da se odpraviš. Hočemo te še na tvoj dom odnesti, da se ne trudiš sam.“

Ker žaba rada skoči v vodo, vdal se je tudi cigan in se poslovil. Sedel je velikanu za tilnik, za njim pa sta nesla dva velikana bivolov meh zlata. Ko so že odhajali, reče starešina potihem velikanom: „Všeč bi mi bilo, če bi ne bilo treba zlatov pustiti ciganu.“ Cigan pa se dela, kakor da ni nič slišal. Pridejo do ciganovega doma in gredo skozi nizke dveri. Eden nosačev se skloni in reče: „Uf!“ In kakor bi ga veter pihnil, zleti cigan na podstrešje.

„Kaj to pomeni?“ vprašata velikana.

„Čakajta, zdaj vama odgovori moj dimnik, vidva pa odgovor lahko poneseta starešini, če se vrneta zdrava.“

Velikana urno pobegneta, in cigan obdrži bivolov meh in v njem polno rumenih zlatov. Bilo jih je več, kakor bi jih mi vsi skupaj potrebovali.

Strup.

Spisal O. L.

antje, napol dorasli, so se v nedeljo popoldne zbrali v vaški gostilnici in so pili in kadili, da so postali vsi omotični in razuzdani. Peli so sirove pesmi ter kričali, da se je razlegalo daleč po vasi.

Kar so si prisluzili tekom tedna denarja, so že vsega pognali po grlu. Zato so zahtevali od gostilničarja, naj jim da vina in tobaka na upanje. Plačali bodo že pozneje. Mož se je branil. A dvigali so proti njemu pesti, češ, če ne daš izlepa, te pa k temu prisilimo! Vdal se je sirovežem, ker se je bal za svojo kožo.

Mimo gostilnice pride Tomažev Pavle, pameten in trezen mladenič. Speklo ga je v srce, ko je čul rjojenje svojih tovarišev. Ojunači se in stopi v gostilnico, da jih posvari in odvrne od blaznega početja.

„Bodite pametni!“ zakliče, „in ne vedite se kot nema živina!“

To pa je bilo pivcem preveč. Navalili so nanj in ga ob sirovem kričanju podrli na tla, da se je Pavle do krvi ranil na glavi.

Ko so siroveži zagledali kri, so se toliko stregli, da so jo plašno popihali iz gostilnice ter se poskrili po vasi, da jih ne zasačijo in ne kaznujejo. A orožniki so bili vse pozvedli ter fante ovadili sodišču, ki jih je sodilo in primerno kaznovalo, ker so nedolžnega Pavleta ranili do krvi.

Dobrohotni sodnik jih je očetovsko svaril: „Bojte se alkohola in tobaka, ki je starim in mladim ljudem — strup! Saj ne škoduje samo zdravju in pameti, ampak tudi imetju ter žene človeka naravnost v pogubo!“

